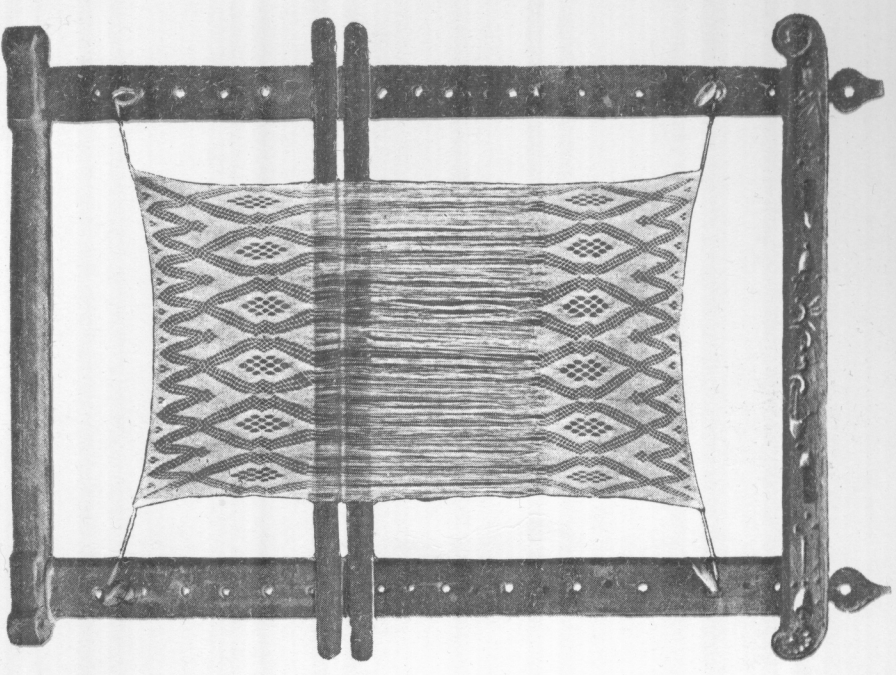

SPRÅNG

MED ARBEIDSTEIKNINGAR
AV ANNA GROSTØL

OLAF NORLIS FORLAG, OSLO 1932

SPRANG

ANNA GROSTØL

S P R A N G

MED ARBEIDSTEIKNINGAR

OLAF NORLIS FORLAG
OSLO 1932

Før det kom ut noka bok om sprang her heime, hadde eg freista å teikne slike arbeid så at teikninga kunde vere grei å bregde etter og gjeve eit nokolunde rett bilete av mønstret. Såleis vart dei til, desse arbeidsteikningane av norske sprangmønstre. Og då mange har bede meg om å få dei trykt, så kjem nokre av dei her.

Utan god hjelp frå mange kantar kunde eg ikkje ha funne dei gamle bordene. Difor er eg mykje takksam mot alle som har hjelpt meg med råd eller lånt meg bregda arbeid. Omfram må eg få takka direktør Sandvig, som har late meg teikne og få fotografi av sprang frå „De Sandvigske Samlinger“ på Maihaugen, Lillehammer, og Norsk Folkemuseum, Bygdøy, ved direktør Aall, for fotografierna derfrå.

Anna Grostøl.

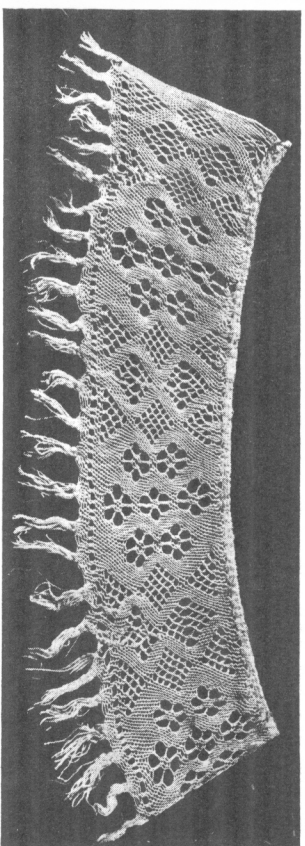

Fig. 1. Sprang frå Hallingdal. (Norsk folkemuseum).
Sjå arbeidsteikning.

Sprang.

Bregding eller sprang er som me veit namn på eit eldgammalt handarbeid. Her i Noreg er det visst berre ein gong funne sprang frå forntida. Det er ein hoselegg som er bregda av ulltråd. No er han i Stavanger Museum; men til 1921 låg han i ei myr på Tegle i Time sokn på Jæren saman med noko ullgarn og ullty. Direktør Dedekam skreiv at tinga truleg hadde lege i jorda sidan 3—4 hundreåret e. Kr.

Og så har kunsten levt i norske bygder den lange tida frå då til no, og vore nytta både til slitsting, til helgeplagg og til kyrkjepryd. Trass i at desse mønstra er gamle, ser sume likevel heilt nye ut. Sjå t. d. fig. 18. Og har nokon hug på å bregde eit anna mønster, så er det no lett å lage ei arbeidsteikning til det.

Dei som berre har høyrst at sprang er eit slag knipling, trur det må vere eit seint arbeid. Har dei så set ei borde av tunt lingarn, så tykkjer dei nok at sprang er vent, — men det er altfor seint for folk no, tenkjer dei, og tar til å strikke eller hekle att. *Allt* handarbeid syner no meir etter strevet når ein arbeider med tjukt garn enn når ein nyttar tunnare. Til frynser på portierar t. d. høver det best å bregde av heller *tjukt* garn.

Når ein bregdar ei borde attmed øvrekannten av vevn, lagar det seg eit stykke til av same slaget ved nedrekannten, så ein får lage to like arbeid på same tida. Derfor kan ein bregde ei borde kring ein duk t. d. likså snart som ein kan hekle eller strikke av same garnet. Og såg ein så dei tre ferdige bordene attmed einannan,

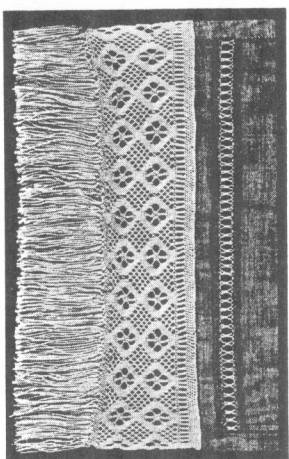

Fig. 2. Duk med sprang og uttrekksaum.
Sjå arbeidsteikning.

Har ein bruk for det, er det lett å *dele* ei sprangborde så dei nye kantane vert heilt like dei jarane ein har bregda. Då dreg ein bare to trådar som ligg atmed einannan, ut av borda.

Bregdestol og garn.

Frå gammalt kunde ei sprangramme eller ein bregdestol vere så ymse på lag og storleik.

Her er bilete av ei ny ramme (fig. 3), som er svært lett etter storleiken, men heilt stø og fast. Attpå har ho den føremonnen at ein kan ta henne sund, som ein vanleg vevstol. Arbeidsteikninga som ligg bak i boka er laga til store arbeid. Derfor kan ein godt ta høgde og breidd noko mindre, t. d. 125 cm. $\times$ 65 cm. til vanleg bruk. Pass på at tverrhola kjem til å stå nett like høgt på båe sider av ramma. Eller ein kan seife augeskruer på innsida av ramma i staden for hol.

Er ein øvd, kan ein godt bregde med berre to skjelsplidrer

vildedetsjåutsom omsprangget var laga av tunnare garn enn dei to andre arbeida.

Det er ikkje vanskeleg å lære bregding. For i alle dei sprangmønstrasomeribruk i Noreg no, er det bare to slag „mosker“. Det eine تاکت er å leggje ein tråd på

skrå over ein annan tråd —

og det andre تاکت er å la slik ein trådkross gli op att!

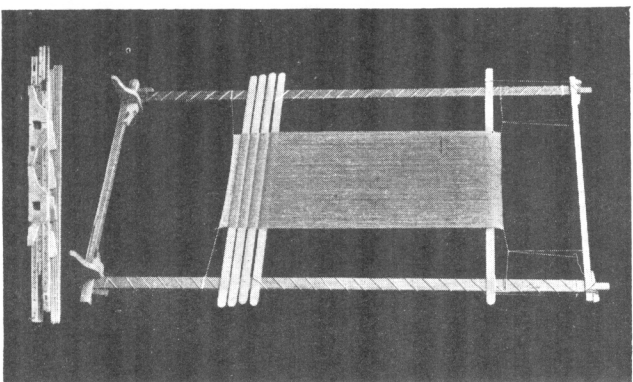

Fig. 3. 2 like bregdestolar. I den eine er det vev og den andre er teken sund. Sjå arbeidsteikning.

i veven. Men uøvde står seg på å ha ei 6—10 spildirer etter høgda av bregdestolen. Spildrene bør vere kvisifrie, godt runda i endar og kantar og heilt glatte.¹

Før ein tar i bruk ein ny bregdestol, kan ein dra ein sterk trådgjenomalle-sidehola, eller augeskruene, på kvart av kantborda i bregdestolen frå øvst til nedst. Fest trådane oppe

og nede. På framsida av ramma vert det då skråtrådar til å feste skjelsplidrene i opetter båe kantborda (fig. 3).

Tråden til sprang er best å arbeide med når han er noko hardtvunnen. Gamle norske sprang er ofte bregda av tunt, heimespunne lingarn. Men no bruker vi tråd av ull eller silke, lin eller bomull.

Å renne og bregde slyng.

Ein lærer taka fortast på grovt garn. Hovoldgarn nr. 12/9, plar derfor vere greitt til ei prøve. Nyst fyrst op tråden.

Legg ein hovoldtråd dobbel, og *bitt* han stramt tversover ramma mellom dei to hola eller augeskruene som er litt ovanfor akslehøgde når ein sit framføre ramma. *Bitt* ein tverrtråd til av same slaget ikring 50 cm. lenger nede. Surr så ei skjelsplidre

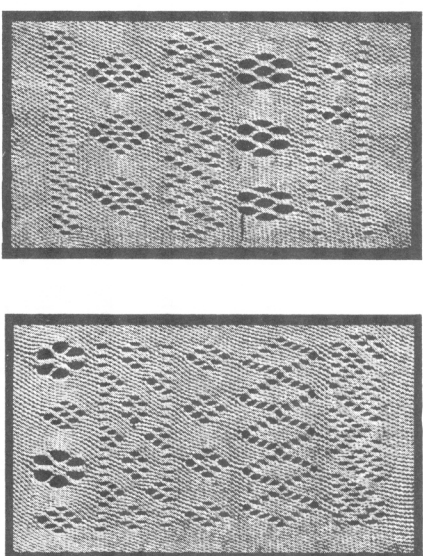

Fig. 4.

Dette er to prøver med fem små kantborders i kvar. Ein kan bruke dei utanom breiare mønster eller til kant på frynser som fig. 14. Sjå arbeidsteikning.

¹ Til den fyrste prøva kan ein godt bruke ein opstadvæv, eit slag ramme eller beina på ein gammal stol — bare der er høve til å seife fast nokre augeskruer (eller spiker) opetter stolbeina eller sidebjelkane i vevstolen. Og har ein ikkje skjelsplidrer, plar linjalr eller andre beine lister eller stenger gjere same nytta.

Ramma (fig. 3) er laga av Asbjørn Rosenberg, Odnes.

urrikande fast atmed kvar av tvertrådane, såleis at den øvste tvertråden ligg langs øvrekannten av den eine spildra og den nedste tråden langsmed nedrekannten av den andre spildra. Då er det lettare å få renninga jamstram, enn om ho bare ligg over tråd.

Knyt renningstråden om spildra og nedre tvertråden, bort mot vinstre sida av ramma, med ein knute som er lett å løyse, og ta nysta bakfrå rundt øvrespildra og tvertråden. Ta det så ned og bakfrå rundt nedrespildra og tvertråden, og så op att.

Renn såleis op til vev mellom tvertrådane med støtt å ta nysta *bakfrå* rundt tvertråden og spildra, og sjå til at alle renningstrådar er like stramme. Når du har rent op 37 trådklykkjer over øvrespildra, (74 einskildtrådar), er det nok til prøva fig. 10, og du kan klyppe tråden av og knyte han i ein fast knute om den nedre tvertråden.

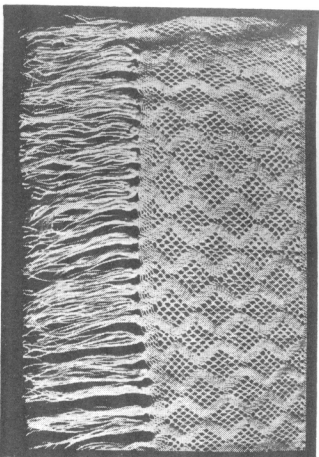

Fig. 6. Sprang frå Torpe, Hallingdal.
(Norsk Folkemuseum).
Sjå arbeidsteikning.

Stikk så inn ei skjelspildre til atmed den øvste tvertråden, så at ingen tråd ligg mellom dei to spildrene. Dra den lause spildra eit par handbreiddar nedover i veven, og set henne fast i eit par skråtrådar. Set ei skjelspildre inn ved den nedre tvertråden på same måten, skuv henne op mot den andre midtspildra, og fest også denne spildra i skråtrådar. Sjå så etter at alle renningstrådane ligg i kross mellom midtspildrene.

Ein tar alltid til å bregde i høgre sida av renninga og ved øvre kanten. Stikk dei fire fingrane på v. (vinstre) handa heilt inn i det øvste skjelet atmed spildra, frå v. mot h. (høgre). Då kjem halvparten av renningstrådane til å liggje inni v. handa, (framtrådar), og halvparten heng bakanfor henne, (baktrådar). Ta med h. klype dei to baktrådane som heng fyrst bakom fingrane på v. handa inn i h. handa. La etterpå den fyrste av trådane inni v. handa gli ut over v. fingertuppane og hange bakom fingrane på h. handa. Dette var fyrste slyngen. Gå så med h. klype

framom den lause tråden bak h. hand, og ta den tråden som nå er fyrste baktråden bak v. hand op i h. hand. La den tråden som no ligg yst på v. fingrane, gli ned bak h. hand, og andre slyngen er bregda. Tredje slyngen er nett som andre: ein tar h. klype framom dei to trådane bak h. hand, tar fyrste tråden bak v. hand inn i h. hand, og let fyrste tråden i v. hand gli ned og bak h. hand (fig. 7). Sjå heile tida nøgje etter at du tar trådane etter kvarandre som dei ligg mellom midtspildrene. Gjer du ikkje det, kan renninga kome til å liggje ugreitt over den nedre tvertråden. Bregd no bortover som du laga andre og tredje slyngen: ta fyrste baktråd op og la fyrste framtråd gli ned, baktråd op og framtråd ned, o. s. b. Når du kjem så langt at du tar den siste av baktrådane op i h. hand, har du enno att to trådar inni v. handa. La dei gli ned saman. Dei svarar til dei to baktrådane du tok op saman i fyrste slyngen.

No er dei trådane som før var på baksida av øvrespildra, komne fram i h. handa, og det er såleis laga eit nytt skjel. Set ei skjelspildre inn i dette nye skjelet før du tar handa ut or det, og fest spildra i skråtrådane. Løys så den øvste skjelspildra, og ta henne varleg ut, så trådklykkjene ikkje glir framom einannan. Det er stødigst at denne spildra står i veven medan du bregdar fyrste rada, derfor tar du ikkje spildra ut når du har rent.

Ta ein hovoldtråd vel $\frac{1}{2}$ m lang, og knyt endane om eit av dei øvste hynno i ramma. Ta så og surr den doble tråden om hynna, til lykkja berre når ned til den øvste tvertråden. Gjer sameleis atmed den andre sida av ramma.

Skuv no skjelet op til tvertråden med den spildra du sist sette inn, og heng spildra i dei to trådklykkjene du nett laga. Dei må vere so korte at dei klemmer skjelet og spildra op mot tvertråden. Ligg renningstrådane ugreitt på tvertråden, er det best å rette på det no. Dra ut den nedste av dei to midtspildrene; for ho gjer

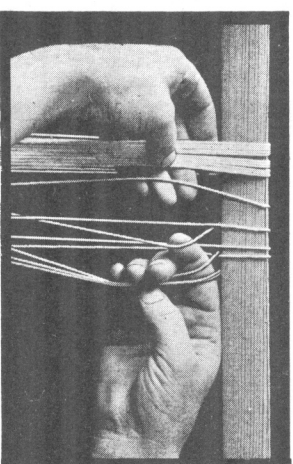

Fig. 7. Tredje taket er mest ferdig.

ikkje noko gagn lenger. Løys den øvre midtsplidra frå kanttrådane, og flytt henne nedover i veven heilt til den nedste splidra. Til denne smale prøva er det greitt å seije dei spildrene ein har nede i veven, fast i skråtrådar, så dei ikkje glir ut av skjel. Set ei ny splidre inn i det skjelet den øvste splidra held, og arbeid den nye splidra nedover til dei andre to.

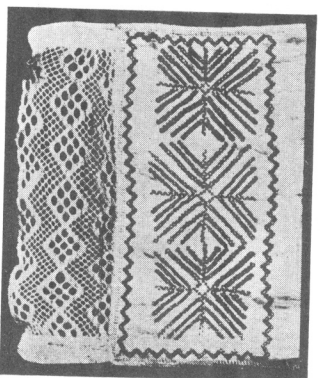

Fig. 8. Hovudklut frå Hol, Hallingdal med svartsaum og innfelt sprang. (Norsk Folkemuseum).

ta ein baktråd op, la ein framtråd gli bak — ta siste baktråd op i h. hand, la siste framtråd gli bak. Set så ei skjelsplidre inn i dette nye skjelet, ta handa ut, og la splidra hange i trådlykkjene. Stikk inn ei splidre til i det siste skjelet, og arbeid henne nedover til dei andre spildrene nede i veven. Sjå etter at alle trådane krosser mellom spildrene, så baktrådane kjem fram og framtrådane bak. Også kantrådane. Gjer dei ikkje det, er det best å bregde heile rada omatt på denne vesle prøva. Ta då berre den øvste av skjelsplidrene nede i veven opover mot øvrekanten og så ut or veven. Set v. handa inn i det fyrre skjelet nede i veven, la handa gli opover, ta splidra ut av lykkjene, og bregd 2. rad omatt. Ver varsam så ikkje ein tråd kjem på urett side når du set inn ei splidre.

3. rad bregdar ein som 1. Ein tar v. handa inn i skjelet og drar splidra ut. Til fyrste slyngen tar ein to baktrådar saman inn i h. hand, og lar ein framtråd gli bak. Andre slyngen og heile rada bortover er bare å byte trådane som vanleg: ein tråd fram

og ein tilbake, heilt til siste slyngen. Der tar ein den siste baktråden fram og lar to trådar gli saman tilbake. For kvar gong du bregdar ei rad, flytter du det nedste skjelet ned med ei splidre som vert ståande i veven ei stund.

Når du har bregda 3. rad, er det 5 splidrer nede i veven, og ei splidre heng i trådlykkjene. Ta då ut nokre av spildrene, men ikkje meir enn ei i senn. Og det er støtt den nedste. Løys knuten på renningstråden i v. kanten av ramma og knyt bare kring tverrtråden. Løys så den nedste splidra, og ta henne var-samt ut. Dra næste splidra ned, og sjå etter at renningstrådane ligg greitt etter einannan på tverrtråden, så kanten vert fast og fin. Ta den splidra ut og dra næste splidra ned. Skuv henne att og fram i skjelet til å jamne veven, og ta henne ut. Dei to siste spildrene lar du stå nedst i renninga nokre rader. Ta seinare ut splidrer av og til. Men sjå til at den borda som vert laga nede i veven, vert likeså jamn og nett så brei som øvreborda.

4. rad. Då bregdar ein som i 2. rad. Alle slynga er like. Prøv no å bruke bare peikefingeren på h. hand til å ta baktrådane op med. Det går fortare enn når ein nyttar klypa. I dei øvste radene på fig. 9 ser vi at ein tråd støtt ligg på skrå over to trådar. Ein overtråd ligg før over sin eigen partråd, og vi legg han over ein tråd til — over fyrste undertråden på v. sida. Dersom vi lar ein overtråd krossa over tre trådar, ser vi at veven vert laus og lite ven, og går tråden berre over *ein* tråd, d. e. rundt sin eigen partråd, vert det snor og ikkje vev. Skal ein få trådane til å hange saman i vev, må ein bregde med tre trådar til fyrste og siste slyngen i annakvar rad. Det er oddetalsradene 1., 3., 5., 7., o. s. b. ein bregdar så. I partalsradene 2., 4., 6. er alle slynga like. Det kan vere til hjelp å hugse: ligg det ikkje to trådar saman fremst i v. handa når du tar til på rada, så må du ta op to trådar bakanfrå i fyrste slyngen.

5. rad bregdar ein som 1. og 3. rad.

Mønster. Arbeidstekning.

No er den øvste faste kanten av veven så brei som på biletet fig. 10. Kan hende han ser breidare ut. Men når vi skal bregde mønster, gjer vi det med å ta op att ein av dei fyrre slyngane

for kvart hol. Då vert den faste kanten smolare. Ser vi på arbeidsteikninga og den ferdige prøva (fig. 10), så ser vi at *kvar prikk på teikninga svarar til eit hol i bregdinga*. Ovanfor dei fyrste prikkane på teikninga er det 5 rader tome ruter. Dei svarar til dei 5 radene som alt er bregda. Etter teikninga må det då vere 26 rader att på prøva. Så er teikninga 37 ruter brei. Det høver til dei 37 dobbeltrådane i renninga, eller dei 37 slynga

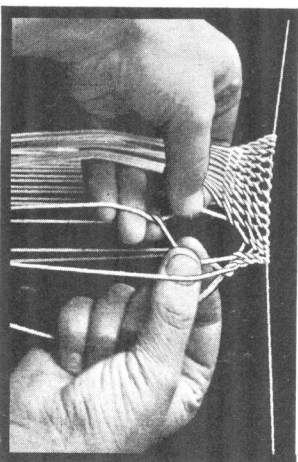

Fig. 9. Her er fyrst 1 slyng — så hol.

i ei rad. Såleis finn vi at *ei tom rute på teikninga svarar til ein slyng i bregdinga*.

6. rad. Fyrst kjem det to opne ruter på teikninga. Bregd då fyrst to vanlege sl. (slyngar). I tredje rute er det ein prikk, og då må ein bregde eit hol, d. e. ikkje lage ein ny sl. men *bare* ta op ein sl.

frå fyrre rada. Og det er slyngen mellom fyrste tråden inni og fyrste tråden bak v. hand vi tar op. Stikk då som vanleg h. klypa eller peikefingeren frå h. og bakom trådane i v. hand, og ta h. peikefingeren bakanfrå inn i veven ovanfor den sl. som skal ut. Hald laust i veven, så sl. glir ned mot v. fingertuppane (fig. 9). Den tråden som før låg fremst inni v. hand, har no glide bort på h. tommel. Ta så med v. klype eller peikefinger, etter fig. 9, i den andre av dei trådane som lagar den sl. du vil ha bort. Tråden i v. klype tar du heilt inn i v. hand, og tråden i h. klype heilt inn i h. hand, så sl. mellom trådane glir ut. Tråden på h. tommel glir så laus bak h. hand. Etterpå bregdar du ein vanleg sl.: tar fyrste baktråd fram og lar fyrste framtråd gli bak. Bregd så hol og sl. annakvart tak bortover, etter teikninga, og to sl. sist i rada. Det er alltid minst *ei* open rute mellom prikkane på breidda av teikningane. For til desse mønstra bregdar ein aldri to hol utan minst *ein* sl. mellom, eller to rader med hol i utan ei rad med bare sl. mellom dei.

7. rad vert då berre vanlege sl. Men få endeleg tak i den *fyrste* baktråden til dei sl. som stengjer for hol! Elles kan det verte uråd å bregde neste rad.

8. rad. Etter teikninga bregdar ein fyrst ein sl., og så annakvart hol og sl. bortover rada.

9. rad. Bare sl.

10. rad. Bregd fyrst 4 sl. Byt så med 1 hol, 3 sl., 1 hol, 3 sl. o. s. b.

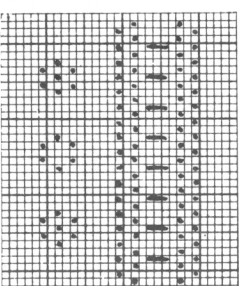
11. rad. Bregd bare vanlege sl. over heile veven, trass i teikninga.

12. rad. Dei hola du laga i fyrre rada, skal du no gjere større med å ta ut dei sl. som stengjer for hola. Du bregdar såleis 12.

rad nett som 10. rad. Det er bare lettare no du kan ta h. peikefingeren inn i hol. Eit lite hol er 2 sl. høgt, eit stort hol vert 4 sl.

Bregd heretter etter arbeidsteikninga.

Nedknytinga. Ta alle spildrene ut etter kvart, til det bare er att to i det siste skjelet, ei oppe og ei nede. Dra ein tverrtråd gjennom veven attmed øvrespildra, og fest tråden likeså godt som den tverrtråden veven heng i. Gjer like eins attmed nedrespildra. Desse trådane må vere stramme og ligge jamfast innåt vevkantane. Ta så bae spildrane ut or veven. Dei to knutane ein bruker mest til nedknytinga, er kjende. Prøv bael! Ha t. d. knuten med to tak fig. 19 på det eine stykket, og den som prøva syner, på det andre. Ta til midt mellom bordene ved eine vevkanten, og klypp over to trådpar av renninga. La trådane frå øvreborda hange, og knyt ein knute på den nedre trådbundten fast ned åt tverrtråden. Knyt så renningstrådane frå øvreborda fast op mot den øvre tverrtråden, før du klypper av ein ny bundt renningstrådar. Når du har knytt veven ned, dreg du desse to siste tverrtrådane ut.

Arbeidsteikning.

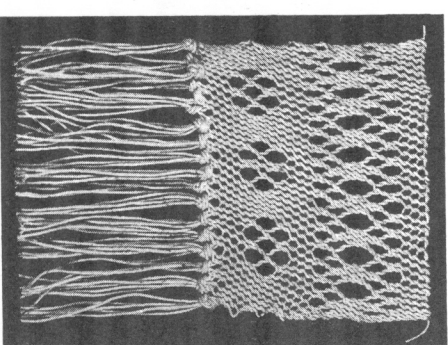
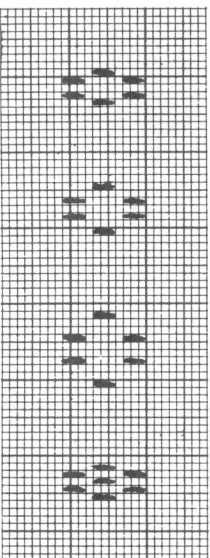

Fig. 10. Ferdig prøve.

Persinga. Nedreborda vert stundom mykje ujamn. Men væter ein borda, og så strekkjer henne mellom øvrekanten og frynsene før ein bruker strykejernet, vert ho fin.

Råd og rettleiding.

Når ein vil renne til sprang, må ein fyrst bregde ei lita prøve av garnet, der ein ikkje før veit på lag kor mykje det fyller. Etterpå er det lett å rekne ut kor mange dobbeltrådar ein må renne. Er det eit stort mønster som fig. 21, bør ein etterpå rekne ut etter arbeidsteikninga kor mange gonger ein kan bregde mønstret opatt i renningstrådane. Stundom må ein då renne nokre trådar til, så kanten kan bli ven.

Attned dei tverrtrådane som skal bere renninga, bør det vere ein tråd av same slag som renninga. Denneråden står att i spranget når arbeidet er ferdig, og ein tar ut dei andre tverrtrådane.

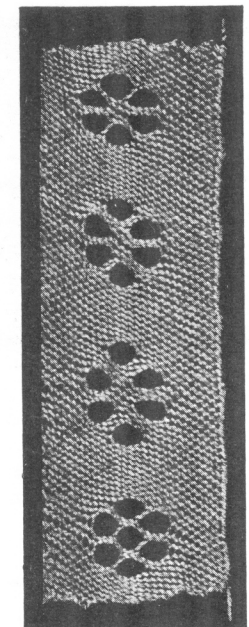

Fig. 11. Ymse blomar av store hol

Skaleinrenneop mykje, er det greitt å leggje ramma ned med endane t. d. på eit bord og eit par stolrygger. På Nordmøre skal dei ha brukt å bregde utan ramme når arbeidet var svært stort — eit sjal t. d. Då heng ikkje renninga op ned, men ho er strekt tvers over stova, høveleg høgt op frå golvet mellom to tunne stenger. Desse kan hange i trådykkjer, minst så langt ut frå veggan at ein får rom til nysta når ein renner veven.

Ein kan også renne som vanleg, men knyte renningstråden i øvre tverrtråden, når ein er ferdig. Skuv skjeldet op åt øvrespildra,

så det vert fyrste rad, og ta to baktrådar op til fyrste sl. No ligg renningstrådane attned den øverste kanten som dei låg ved nedrekanten på prøva.

Det plar vera lettast å renne med bare *eit* skjel. Men då vert det eine stykket ei slynggrad breiare enn det andre. Må ein ha breiddan heilt lik, kan ein renne med to skjel. Set då ei skjelspildre fast i skråtrådane midt mellom tverrtrådane, og renn så at tråden krossar på bae sider av midspildra.

Nokre av mønstra høver godt til stripet renning. Mange av dei bregda tinga frå gravfunn i Egypt er randet i to eller fleire fargar.

La det ikkje vere knutar på renninga andre stader enn *midt* mellom tverrtrådane. For då får ein knutane bort når ein knyter spranget ned.

Til eit breitt arbeid er det lettast å bare ta op noko av renninga i v. handa, og bregde det fyrst. Før ein tar op meir, set ein ei skjelspildre inn i det nye skjeldet og bakom resten av renninga.

Mange gamle sprangrammer er laga så at ein kan snu dei op ned. Har ein bregda vanleg nokre rader, kan ein ta ut alle spildrene utan dei to som står i same skjeldet, og snu ramma så nedreborda vert øvrebord. Votten

fig. 29 bregdar ein som vanleg frå høgje. Tverrstri-pene kjem fram med di ein snur ramma op ned etter mønstret på biljetet.

I nokre sprang er det store hol

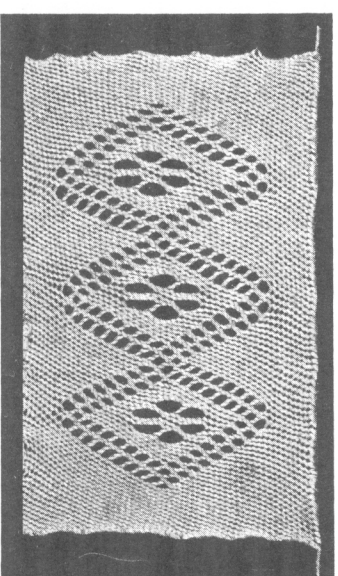
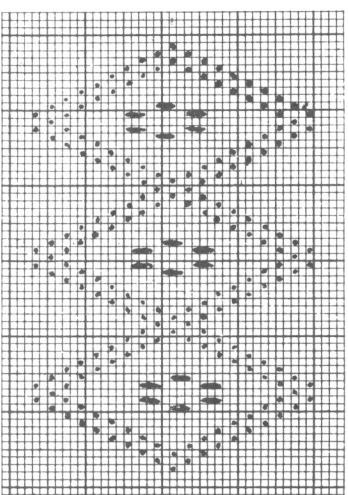

Fig. 12.

med ei ramme av små hol ikring, eller store hol i ring om små. Sjå t. d. fig. 20 og 25. Skal ein få mønstret heilt midt i ramma, lyt ein lage det, når ein elles bregdar rader med bare sl. Her på arbeidsteikningane er i desse høva mønstret sett ei rute ovanfor midten. For det er lettast, og mange bruker det så. Teikninga og prøva fig. 12 fortel kva som er finast. Sjå også fig. 1.

Ein kan knyte ned arbeidet noko etter kvart, så knuterada ikkje vert ei bein line. Såleis kan ein få tunger i nedrekanten av spranget, eller få fram andre høvelege former. Fig. 30.

Til eit skjert er det greitt å ikkje klyppe renningstrådane av, men bregde stykka tett saman, og så dra eit par trådar gjennom skjeldet og feste dei godt.

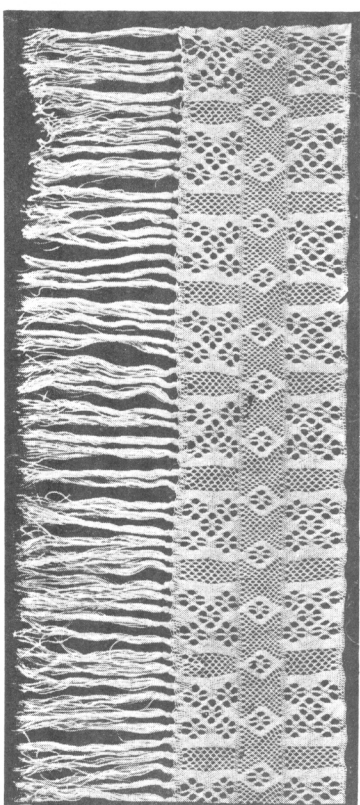

Fig. 13. Sprang frå Nordfron, Gudbrandsdalen.
Sjå arbeidsteikning.

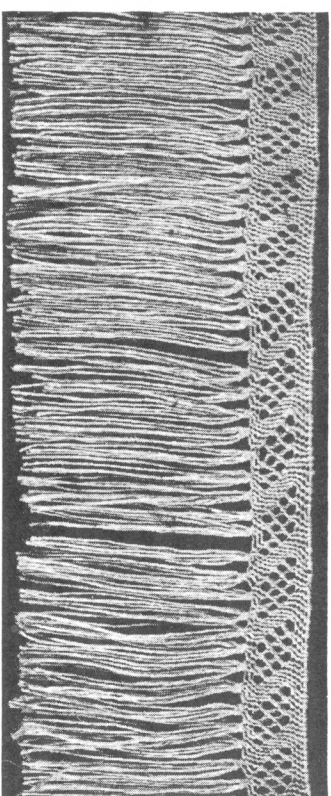

Fig. 14. Sprang nytta til å lage ei frynse. Mønster frå Hallingdal.
Sjå arbeidsteikning.

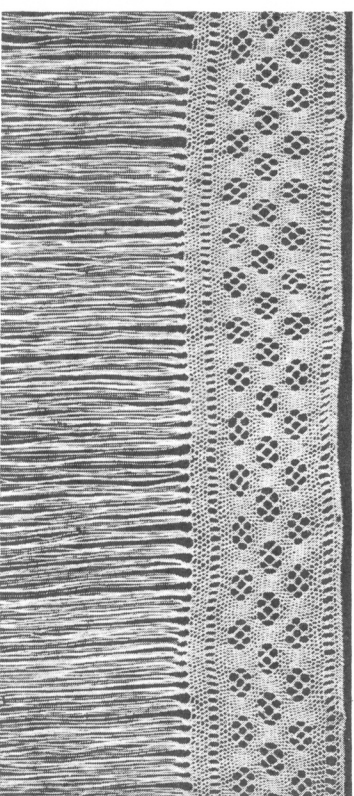

Fig. 15. Sprang. Sjå arbeidsteikning.

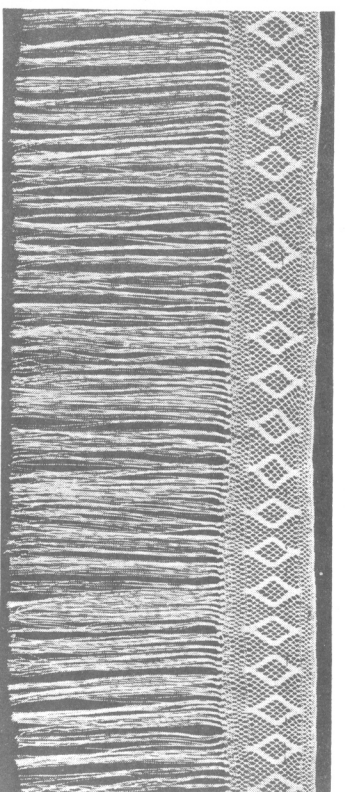

Fig. 16. Sprang etter mønster frå Romsdalen.
Sjå arbeidsteikning.

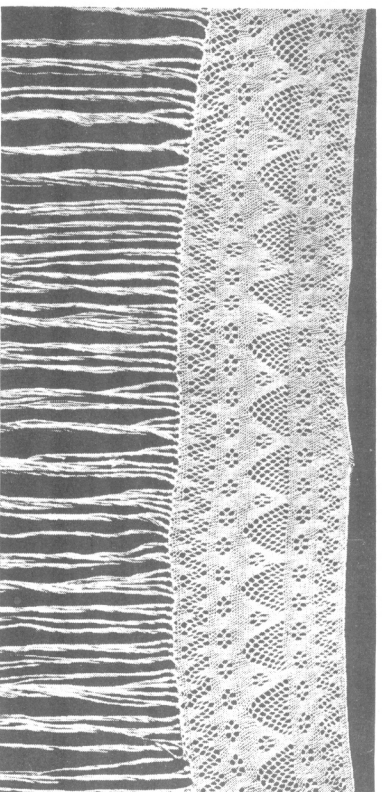

Fig. 17. Bregda etter sprang frå Dovre. (Sandv. Saml.)
Sjå arbeidsteikning.

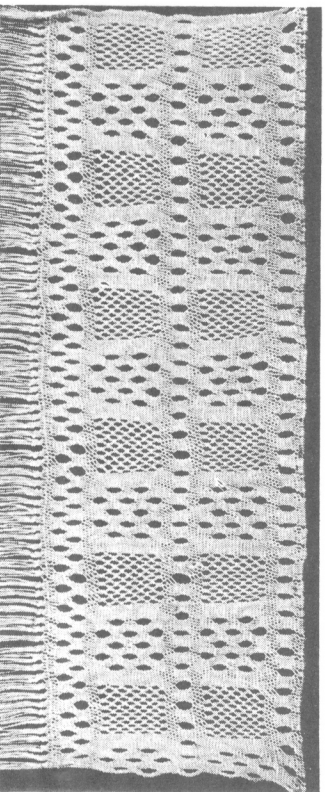

Fig. 18. Bregda etter sprang frå Hole, Lesja, Gudbrandsdalen. (Sandv. Saml.)
Sjå arbeidsteikning.

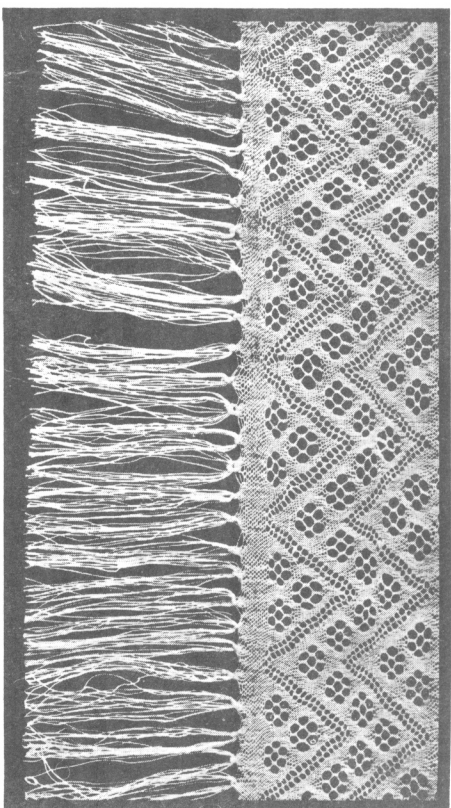

Fig. 19. Sprang etter mønster frå Gudbrandsdalen.
Sjå arbeidsteikning.

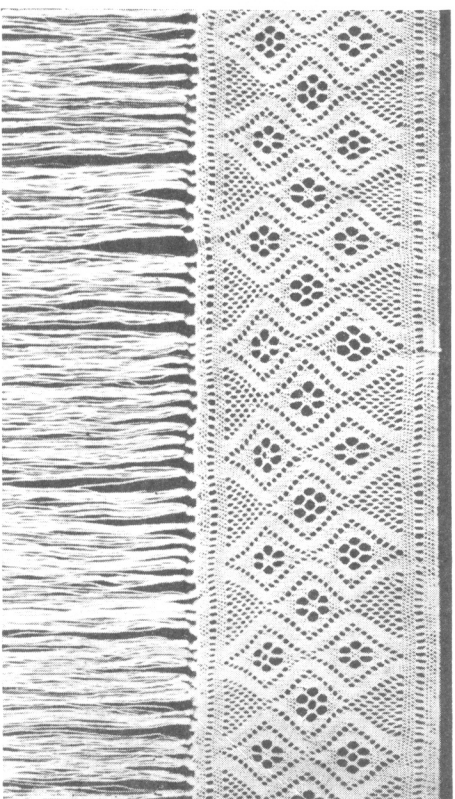

Fig. 20. Sprang etter mønster frå Romsdalen.
Sjå arbeidsteikning.

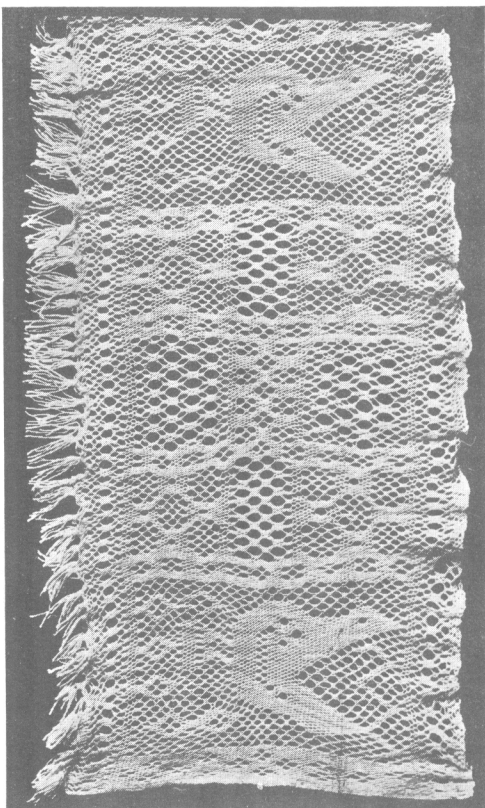

Fig. 21. Sprang frå Rindalen, Nordmøre. (Norsk Folkemuseum.)
Sjå arbeidsteikning.

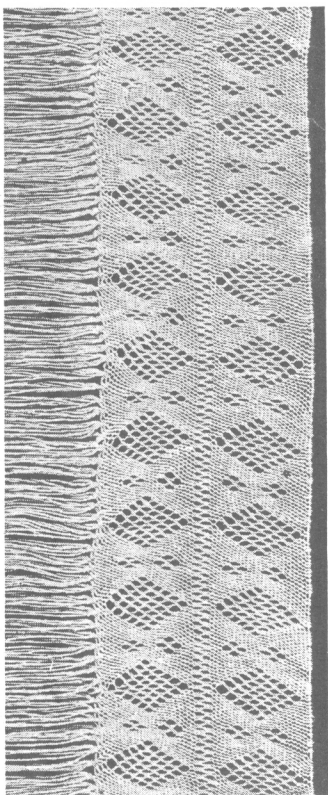

Fig. 22. Bregda etter sprang frå Tynset. (Sandv. Saml.)
Sjå arbeidsteikning.

Fig. 23. Sprang frå Nord-Fron, Gudbrandsdalen.
Sjå arbeidsteikning.

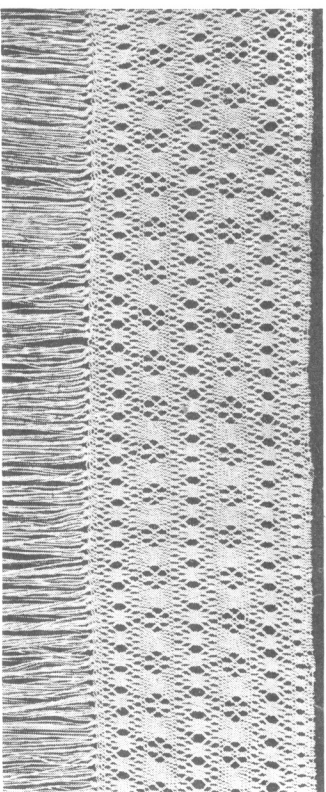

Fig. 24. Sprang. Sjå arbeidsteikning.

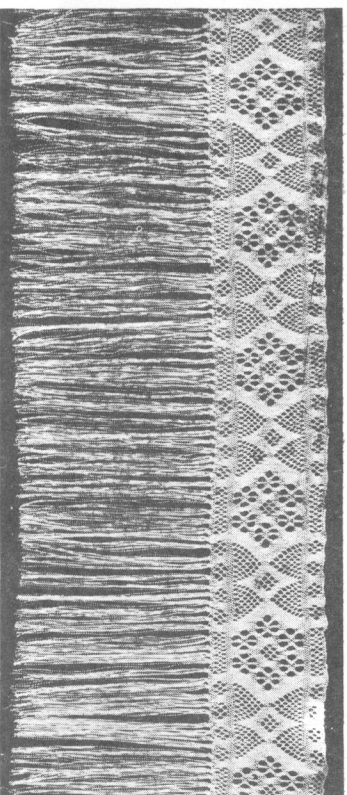

Fig. 25. Sprang. Sjå arbeidsteikning.

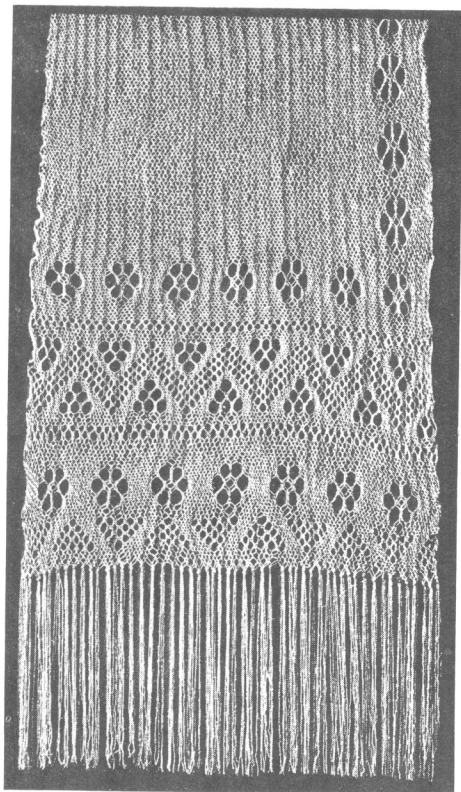

Fig. 26. Sjal av frottégarn.

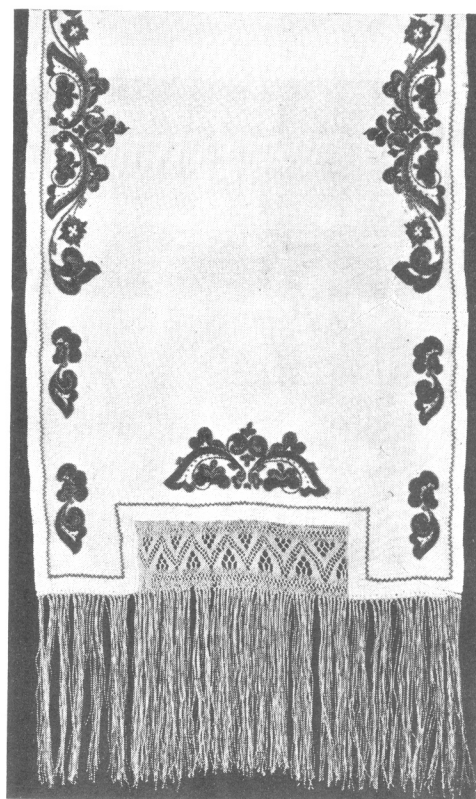

Fig. 27. Duk med telemarksaum, kroksting og sprang.

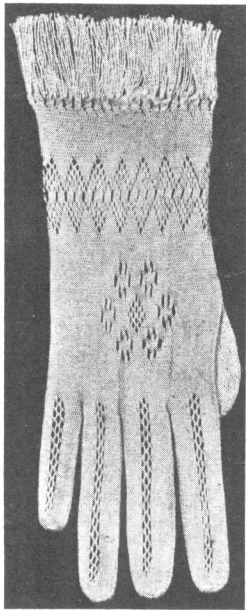

Fig. 28. Bregda vott frå Vågå, Gudbrandsdalen. Fyrst er bregda eit stykke på dei tri fingrane og så rent til veslefingeren. Sjå arbeidsteikning.

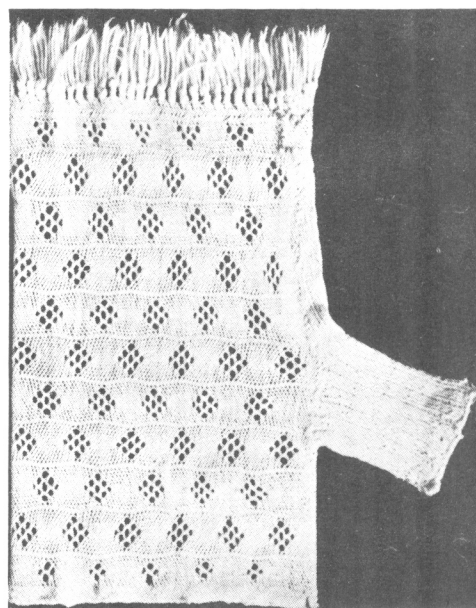

Fig. 29. Gammal „kyrkjevott“ frå Skjåk, Gudbrandsdalen. I annakvar stripe ligg alle slynga mot høgre. Votten er sydd saman i sida og tomme er strikka.

Fig. 30. Veske av kunstsilke
med celluloidlås.

Fig. 31. Sypose av perlegarn.
Sjå arbeidsteikning.

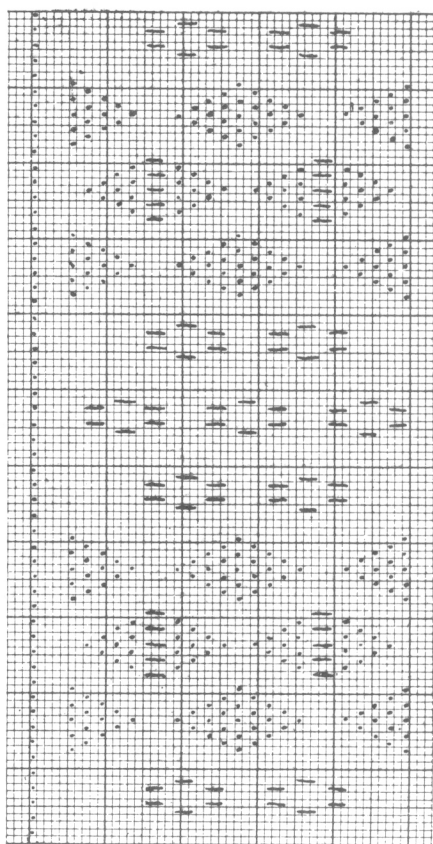

Fig. 1

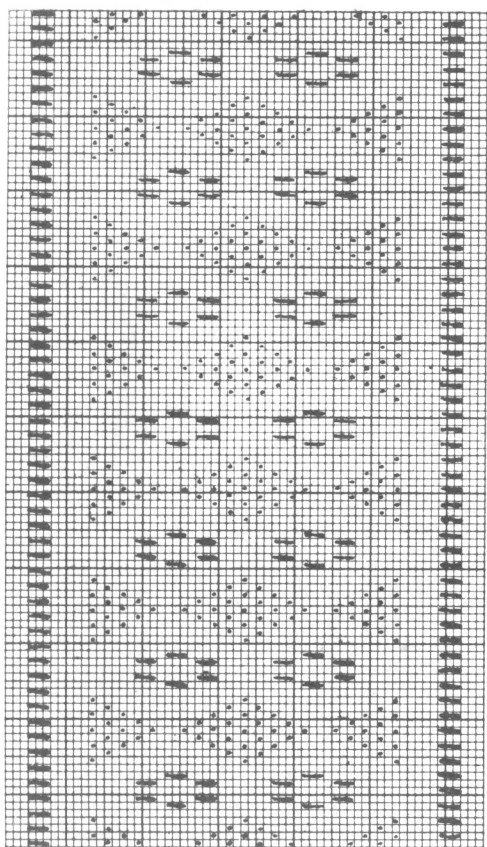

Fig. 2

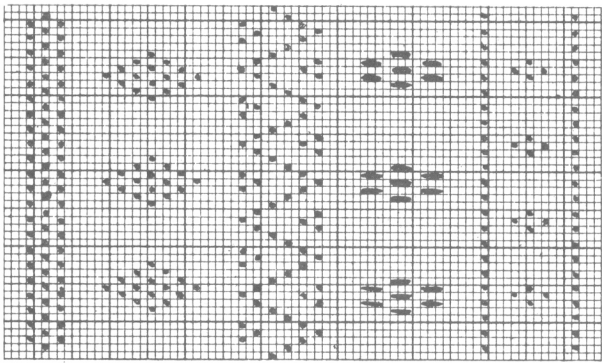

Fig. 4

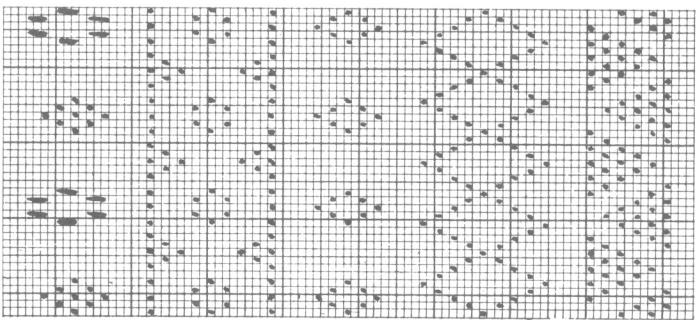

Fig. 5

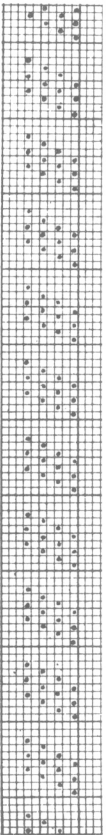

Fig. 14

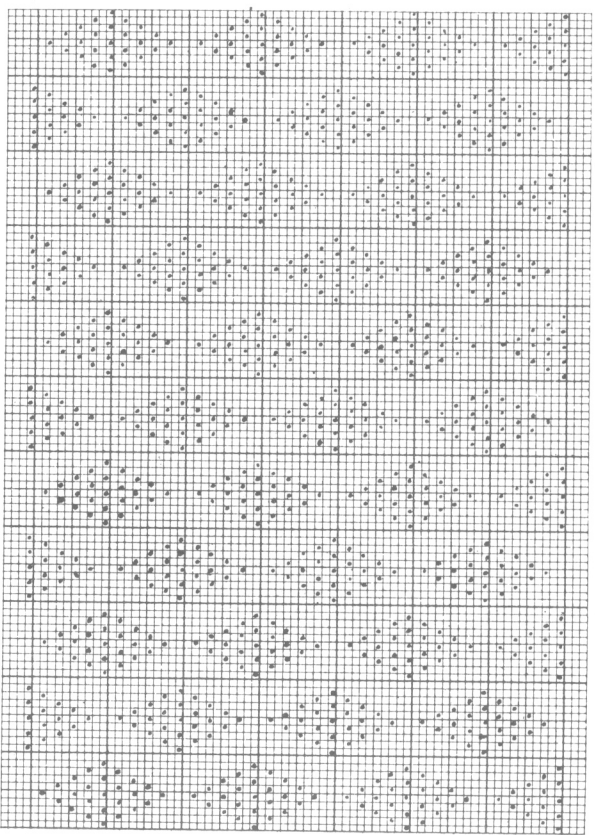

Fig. 6

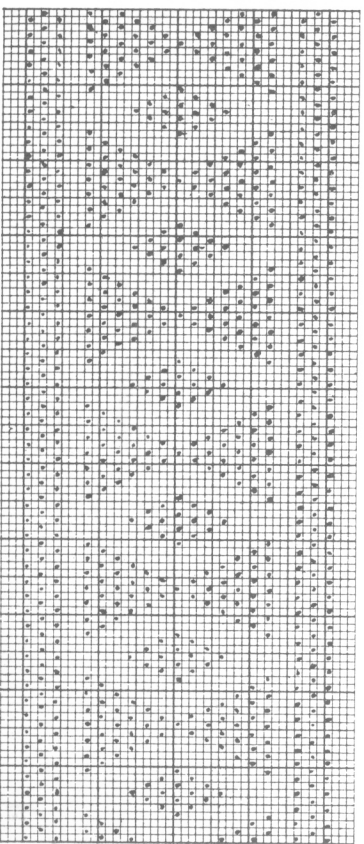

Fig. 16

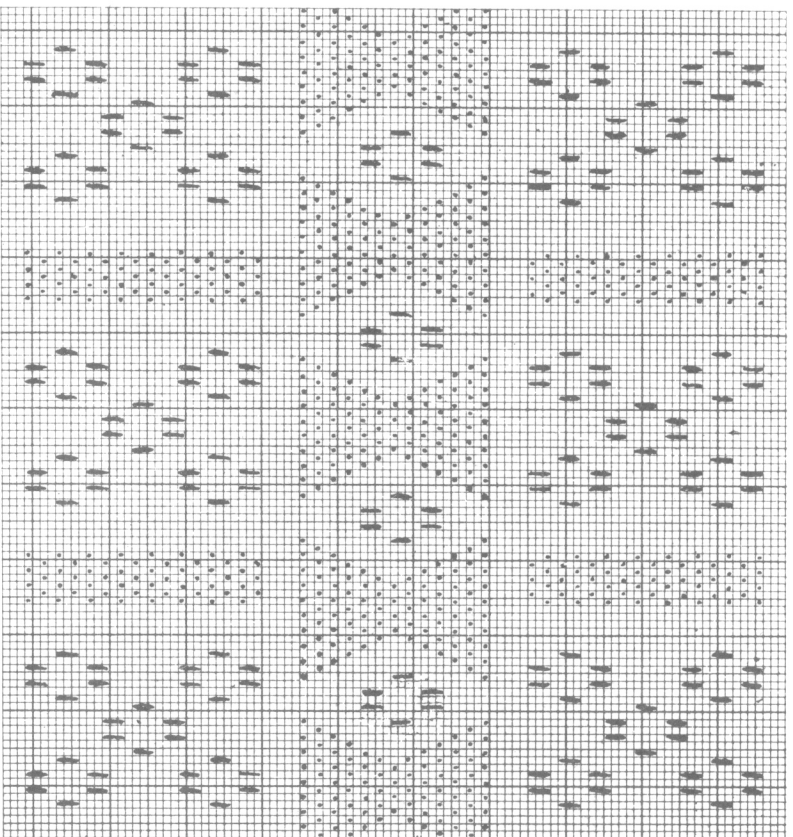

Fig. 13

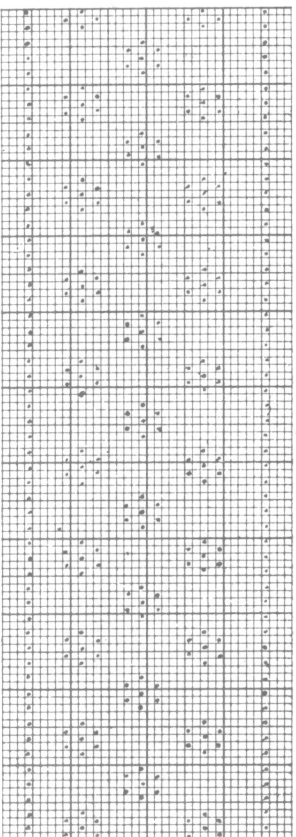

Fig. 15

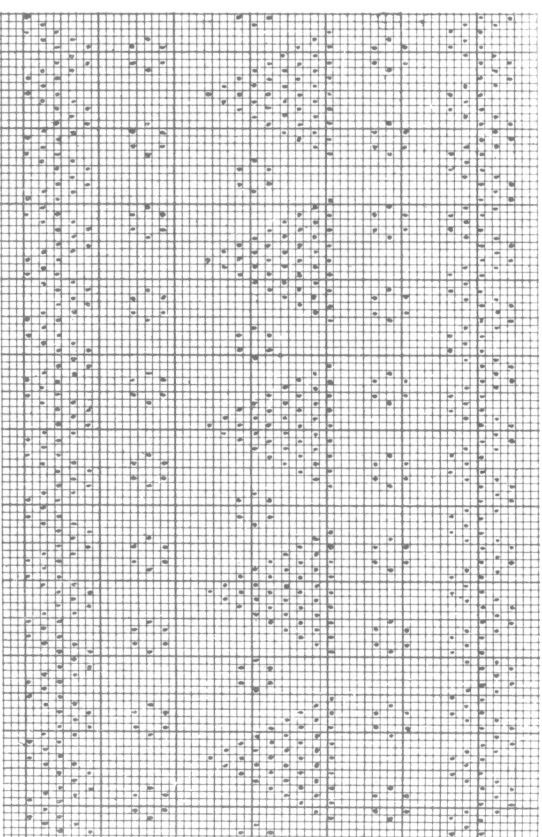

Fig. 17

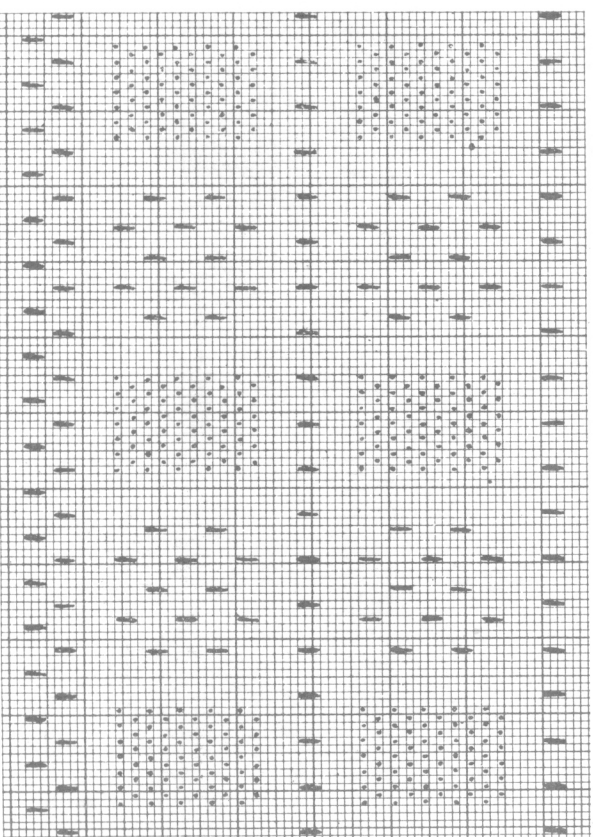

Fig. 18

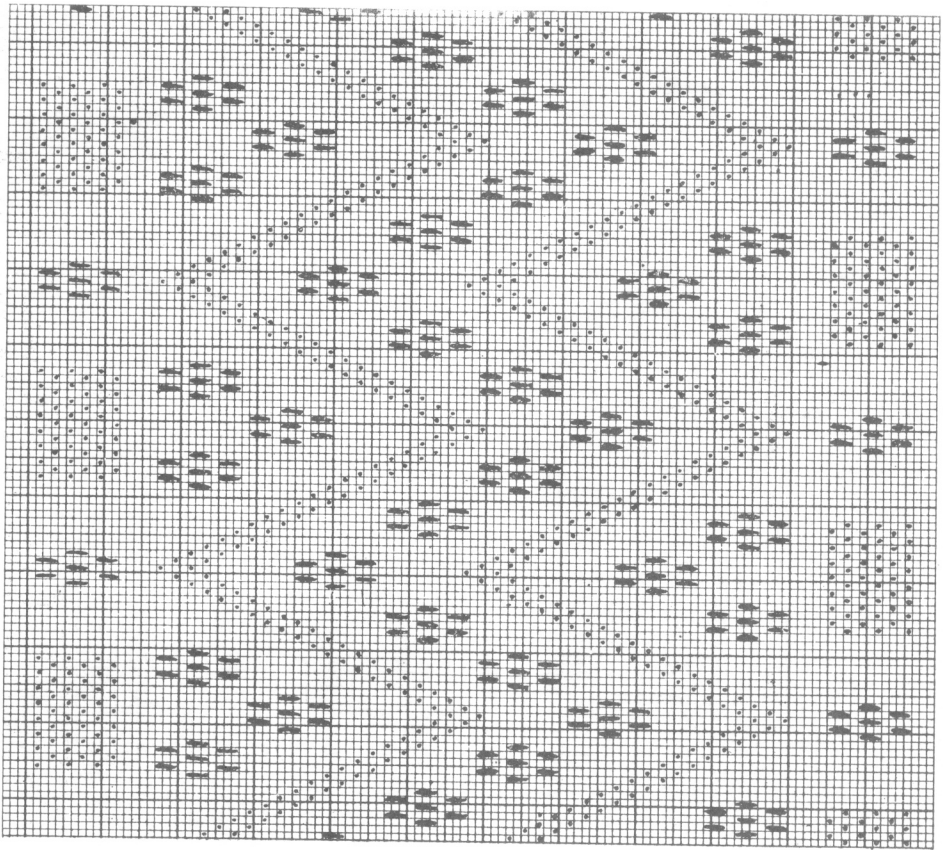

Fig. 19

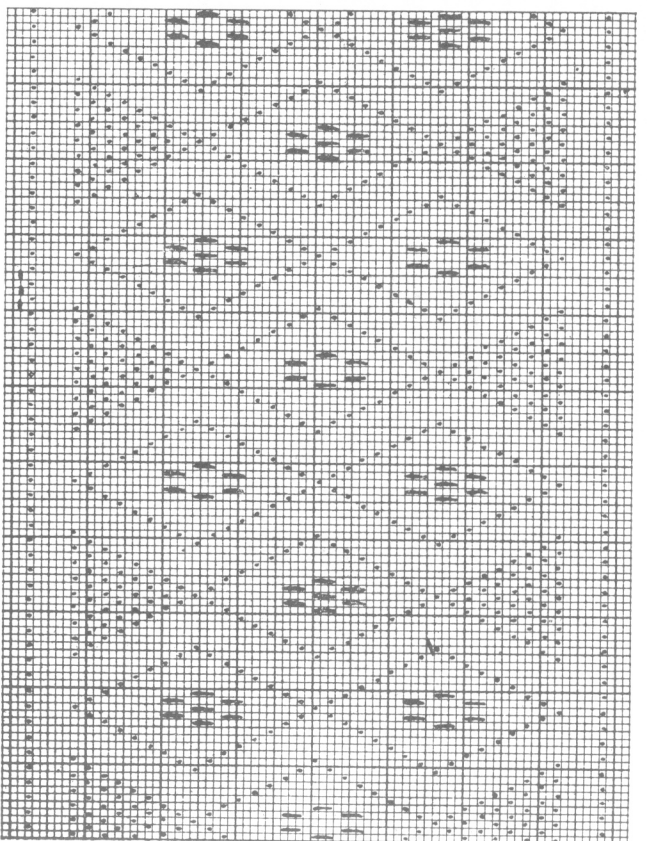

Fig. 20

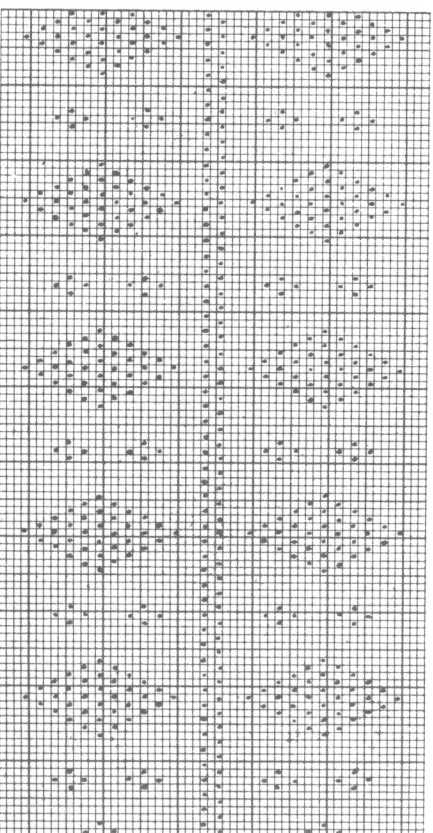

Fig. 22

Fig. 21

↓ Sett til den 5te prikkerada i andre firkanten av hol.

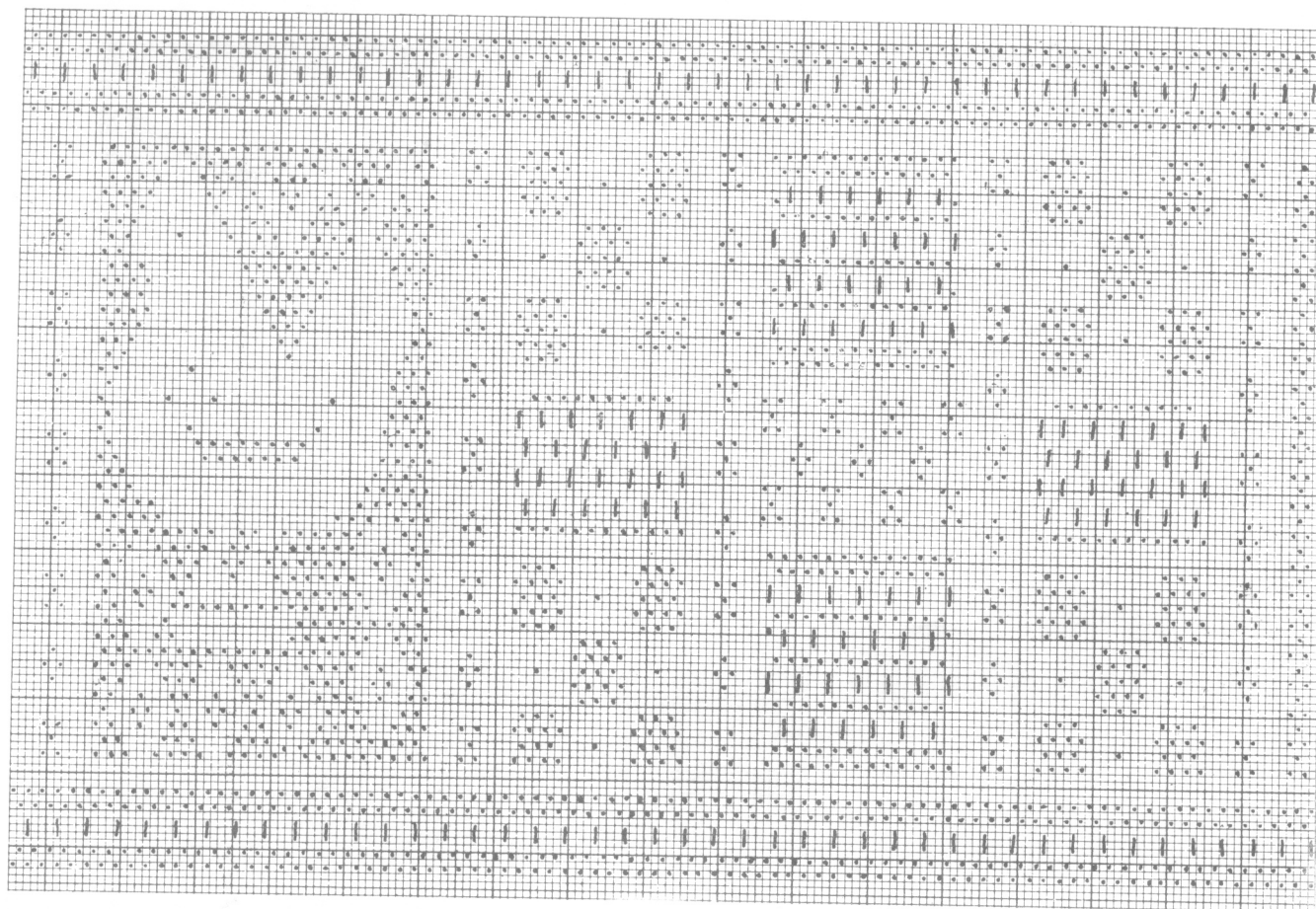
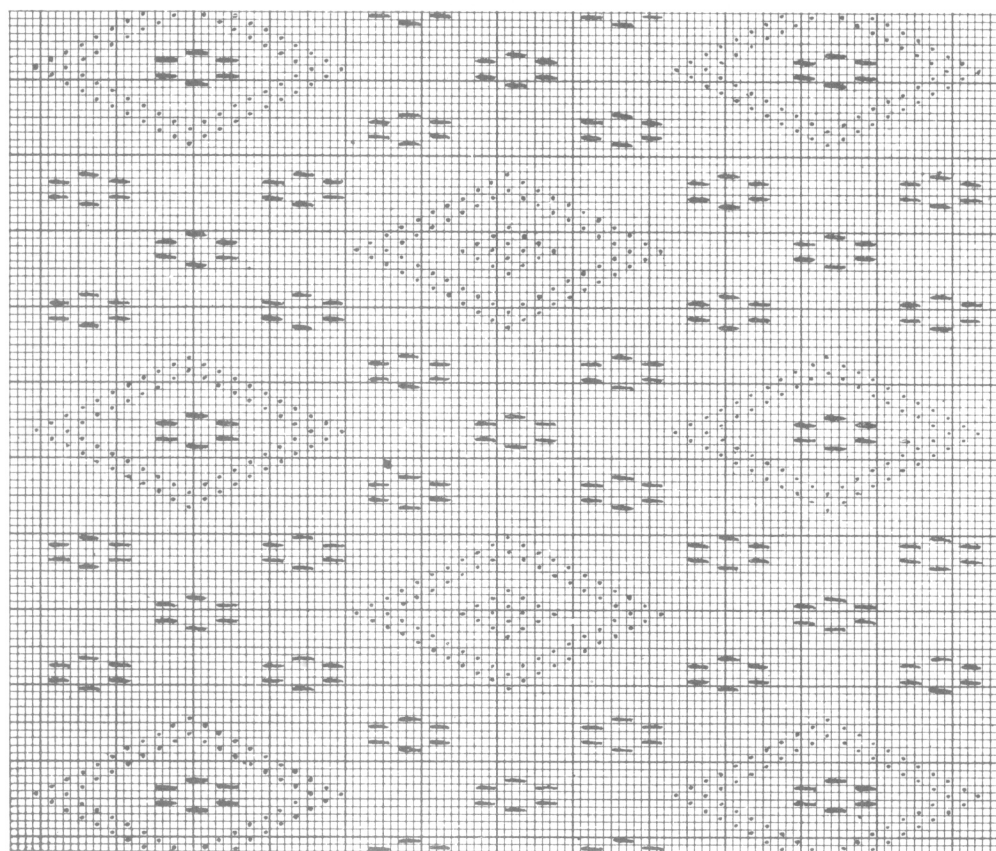

Fig. 23

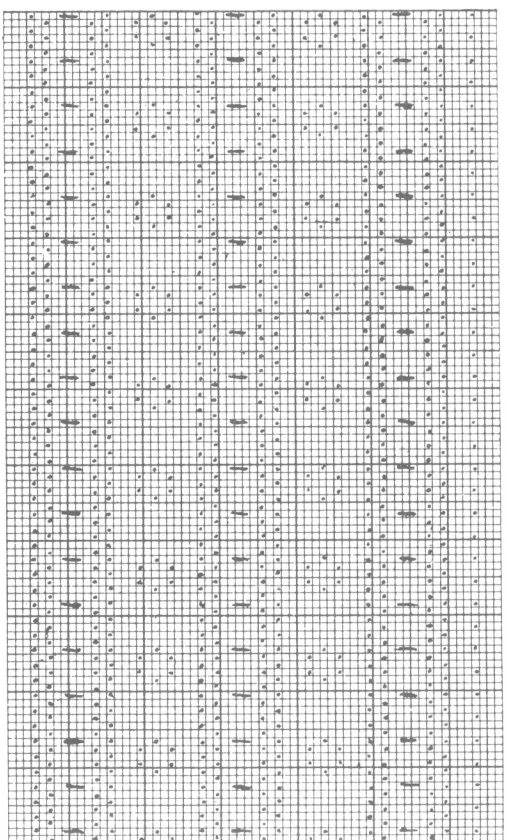

Fig. 24

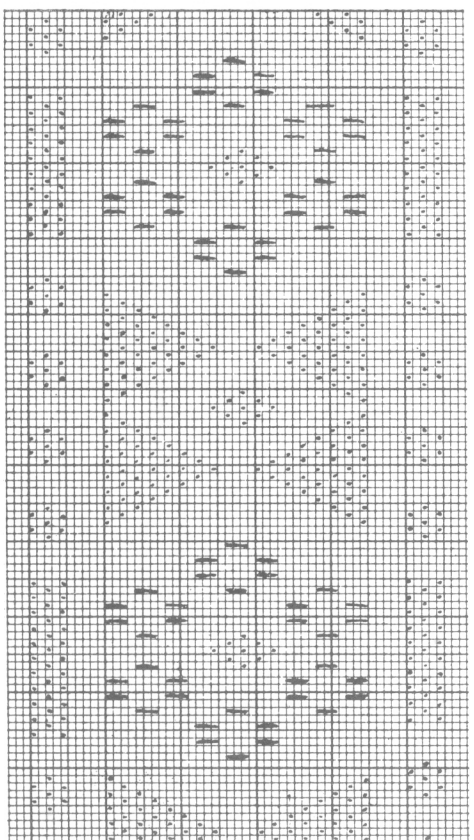

Fig. 25

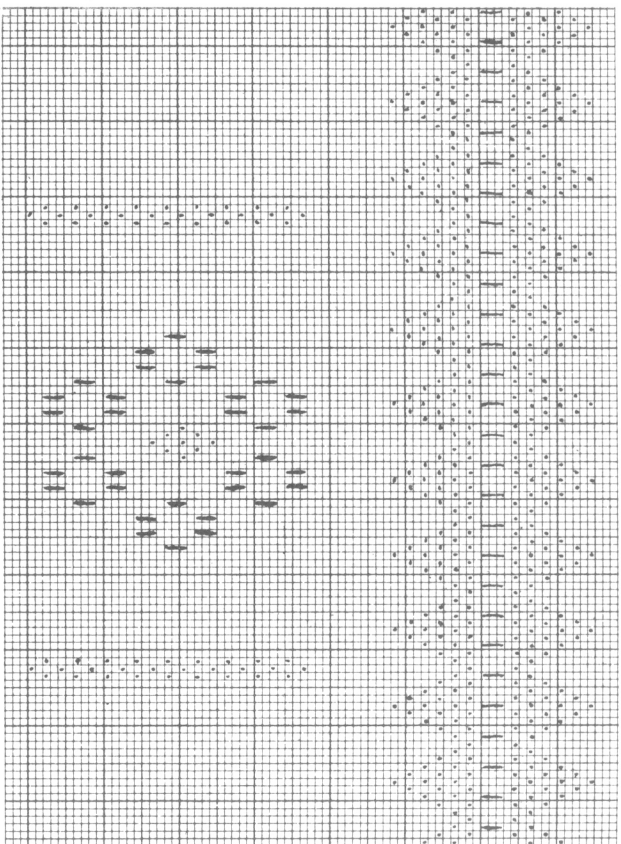

Fig. 28

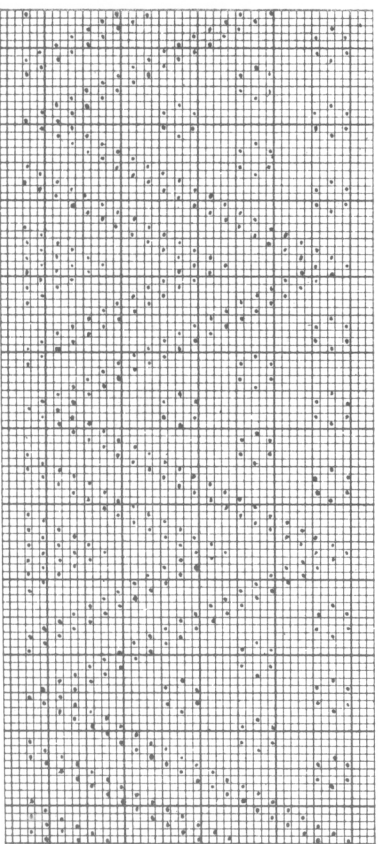

Fig. 31